

paa at være fuldkommen retledede, naar Finansministeren her har erklæret, at han overfor en fremmed Magt har paataget sig en loyal Forpligtelse til at lyve? Er det at vejlede eller at vildlede det danske Folk? Er det at skaffe Tryghed i de indre Forhold? Men det er det, der er sket. Der er skabt en Trusel mod vort Fædrelands Sikkerhed og rolige Udvikling, og derfor har jeg stemplet det, som jeg har gjort.

Nu siger det ærede Medlem, at man maa bedømme dette ud fra Finansministerens Standpunkt, og han har anset Situationen saaledes, at der var en Fare til Sted. Men saa maa man ogsaa se paa min Opfattelse ud fra mit Standpunkt, og jeg har ment, at der i de Oplysninger, der foreligger fra den højtærede Finansministers Side, ikke med et eneste Ord er antydnet, at der var nogen overhængende Fare for vort Land. Det er et Skøn fra Regeringens Side, men vi skal netop vogte os for at lade os skræmme af et Skøn fra Regeringens Side, der kan være dikteret af og skrive sig fra mange forskellige Kilder. Befolkningen tør ikke lulle sig i Ro og overlade Styrelsen og Planernes Gennemførelse til Ministeriet i Kraft af de Erklæringer, der er forelagte om, at der ikke er noget i Gære. Derved skabes der Utryghed, og det er den moralske Følelses Sag at skelne i saadanne Sager. Den, der frelser sit Fædreland fra en Fare, har handlet rigtigt — derom er der ingen Tvivl. Men den, der nedbryder Grundlaget for Forholdet mellem Befolkningen og dens Styrelse, har skabt Fare for Fædrelandet, og derfor er et Brud paa Sandheden, som det, der her har fundet Sted, saa fordømmeligt.

Finansministeren (Brandes): Hvorledes det nu end er, maa jeg have Lov til at sige, at der er et Svælg imellem det ærede Medlem fra Faaborg (Starcke) og det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen). Det ærede Medlem fra Faaborg skriver i sin Etik og udtaler ogsaa her, at Usandhed, Løgn, er tilladelig; det kommer kun an paa Motivet til Usandheden. Men det ærede Medlem fra Thisted — ja, vi maa jo være uendelig taknemmelige for, at vi har et saadant Medlem her i Tinget, thi vi andre er jo nok alle sammen skrøbelige Mennesker, lad os blot tilstaa det, men vi har dog eet Medlem, som vi kan være sikre paa: Sandhed og kun Sandhed i alt, og intet andet er tilladeligt, absolut ikke tilladeligt. Hvorledes det ærede Medlem skal komme overens med det ærede

Medlem fra Faaborg, det ved jeg ikke. Men det, det ærede Medlem fra Faaborg har sagt i en Sætning i sin Etik, er dette, at naar der er overhængende Fare — og her maa han jo mene, naar der er et Moment til Sted, et Motiv, et Maal af saa høj og saa væsentlig Beskaffenhed som Fædrelandets Frelse, Fædrelandets Interesser, — saa er Usandheden tilladelig; det maa dog være Meningen, og det kan det ærede Medlem ikke bortforklare. Nu var det min Mening, og det er det endnu, at de Interesser, som jeg havde at forsvare, var dyrebare for vort Fædreland. Jeg kan naturligvis ikke sige, at der i Øjeblikket var en overhængende Fare for Danmark, men der vilde ved et Brud paa Fortroligheden skabes en Fare for Danmark, en Fare for Indvikling i internationale Komplikationer, og dette afgjorde for mig Spørgsmaalet, om jeg skulde sige Sandhed eller Usandhed. Saa sagde jeg Usandhed, og om det ærede Medlem nu vil bortforklare sine Ord saa meget, han evner overfor dette høje Ting, som dog rummer Mennesker, der plejer at kunne skelne Fortolkning og Tekst fra hinanden, saa vil det ikke lykkes ham at komme bort fra, at han i Virkeligheden giver mig fuldstændig Ret, naar jeg den Gang sagde til den berømte Journalist: Der gives ingen Forhandling. For hvis jeg havde sagt: Der føres Forhandling, saa havde jeg gjort mit Fædreland Skade.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 10de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: Der er ikke nogen Grund til at tage saa højtideligt paa det ærede Medlem fra Faaborg (Starcke), for det ærede Medlem har udtalt sig endnu meget værre, end jeg har citeret, jeg har gemt det bedste. Man kunde nemlig tænke sig, at det ærede Medlem kun tillod Løgneren i saadanne ganske særlig alvorlige Tilfælde, men maa det være mig tilladt at læse et enkelt Punktum, til det gaar op for alle Medlemmer af dette høje Ting, — og jeg tænker ogsaa for det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen), — at man ikke skal tage saa højtideligt paa det ærede Medlem. Der staar følgende: „Ligeledes er mange af de såkaldte selskabelige løgne pligter, idet løgneren her slet ikke er andet end et udtryk for, at vi bekæmpe eller skjule saadanne luner, som ethvert menneske stundom kan gribes af, men som ere ubehagelige for andre“. Saa fortsætter det